

Un virus letal și originea lui

Marti, 20 iunie 2006 – Gili Cârstea

Cum s-a infectat acest popor cu virusul laodicean?

Cum se transmite el de la o generație la alta?

Care este originea lui?

Cum se explică lipsa de interes a autorităților pentru găsirea unui antidot?

De ce oare nu păstrăm regulile de carantină obligatorie, spre a evita infectarea altora?

Biserica rămășiței a fost ridicată de Dumnezeu spre a fi o mișcare a vremii sfârșitului, iar leagănul ei a fost Filadelfia – biserica iubirii.

Interesant, Filadelfia era curată “bacteriologic,” chiar dacă incapabilă să încheie lucrarea lui Dumnezeu – “căci ai puțină putere.” Martorul credincios nu are pentru ea absolut niciun reproș. Ei i s-a pus înaintea o ușă deschisă, și a pășit pe ea cu demnitate, modestie, scoțând omenirea din bezna evului întunecat. Bravii protestanți nu s-au rușinat de numele lui Hristos – “ai păzit Cuvântul Meu, și n-ai tăgăduit Numele Meu” – deși biserica și lumea îi acuzau de erezie.

Din mijlocul acestui popor s-au ridicat, în 1844, pionierii mișcării advente. Erau cei mai studioși, mai serioși și mai zeloși fii ai Filadelfiei. Credința lor a fost zguduită cumplit, dar s-au întors cu o și mai puternică determinare spre Cuvântul lui Dumnezeu, descoperind acolo razele noi și strălucitoare ale slavei lui Dumnezeu. Pe temelile veșnice ale Sanctuarului, ei au așezat o platformă de adevăr prezent pe care Dumnezeu a ridicat marea mișcare adventă. Formula pentru succes a fost un cod genetic impecabil, asociat cu o puternică deschidere către lumină nouă, către adevăr prezent.

De unde a apărut virusul laodicean? Cum s-a răspândit această “tulpină” de amărăciune într-un popor destinat să devină mireasa lui Hristos?

Este vorba de un produs de laborator, din arsenalul de arme bacteriologice al Adversarului?

Este vorba de o maladie naturală, dezvoltată pe trupul bisericii datorită unor condiții specifice, o boală denominațională, un “idol” care “vine din Israel” (Osea 8:6)?

Există vreo “scamă” nativă în sistemul imunitar adventist, o breșă de securitate, o aberație genetică ce ne condamnă automat la vărsarea din gura Domnului?

Cum a ajuns îngerul bisericii Laodicea să-L țină pe Hristos la ușă? De ce se complăce el în acest joc inutil de-a religia, o religie în care Hristos este împiedicat să pătrundă în templul Său?

Ca și mana cerească – hrana îngerilor (Ps 78:24-25) – care nu rezistă mult în ambianța păcatului, spiritul adventist era un produs fragil, cu grad mare de perisabilitate. El avea nevoie de condiții speciale de mediu, de igienă, spre a se dezvolta și a întreține un popor. Spiritul adventist depinde vital de capacitatea de a asimila permanent lumină din cer. Vigoarea lui vine din expunerea corectă la slava lui Dumnezeu. Întrerupeți sursa de lumină nouă și imediat încep să se dezvolte pe trupul lui bacterii ciudate și virulente din ghiara cărora nu mai este scăpare.

Pionierii au descoperit lumină nouă despre Sanctuar și despre lege. Imediat a apărut un popor dispus să ducă adevărul nou până la capătul pământului. Mișcarea era permanent alimentată de noi descoperiri ale slavei lui Hristos. Valabilitatea legii, sabbatul, curățirea sanctuarului, natura umană a lui Hristos, ziua ispășirii, adevărul despre iad și nemurirea sufletului – toate acestea veneau în cascadă și produceau efecte vizibile. Se apropia vertiginos ziua Domnului, iar El avea nevoie de un popor prin care să descopere omenirii slava Sa. Venise timpul împlinirii profeției lui Isaia:

“Și lumina lunii va fi ca lumina soarelui, iar lumina soarelui va fi de șapte ori mai mare (ca lumina a șapte zile), când va lega Domnul vânătoarea poporului Său, și va tămădui rana loviturilor lui” (Isa 30:26).

Dar ceva teribil s-a întâmplat. Mișcarea adventă și-a îndeplinit misiunea de a duce adevărul descoperit până la marginile pământului, dar a neglijat fatal esența, existența și supraviețuirea spiritului adventist. Înaintașii s-au concentrat exclusiv pe răspândirea adevărului, încercând să facă lumina nouă cât mai comestibilă pentru eventualul consumator lumesc, și neglijând să hrănească sufletul adventist cu noi raze ale slavei lui Hristos. Biserica era ca un tânăr care fizic se dezvoltă corect, dar care intelectual rămâne un copil.

Încă din 1882, Domnul avertiza despre pericolul imunitar care urma să ducă la epidemia de laodiceanism:

„Mulți dintre voi nu pot deosebi lucrarea și prezența lui Dumnezeu... Există printre noi bărbați în poziții de răspundere care susțin că... o credință ca a lui Pavel, Petru sau Ioan, este... învechită și inacceptabilă pentru timpul prezent. Este socotită ca absurdă, mistică și nedemnă de o minte inteligentă” (5T 74, 79).

În 1885 El avertiza pe conducătorii poporului că, dacă nu se vor trezi la înțelegerea datoriei lor, “ei nu vor recunoaște lucrarea lui Dumnezeu când va răsună marea strigare a îngerului al treilea. Când lumina apare spre a lumina pământul, în loc de a veni în ajutorul Domnului, ei vor dori să restrângă lucrarea spre a o potrivi ideilor lor înguste” (TM 300).

Care era „datoria” lor, față de care dormeau și aveau nevoie să se trezească? Ascultați:

“Adevăruri mari, care au fost ascunse și neînțelese din Ziua Cincizecimii, trebuie să strălucească din Cuvântul lui Dumnezeu în puritatea lor naturală. Celor care Îl iubesc pe Dumnezeu, Duhul Sfânt le va descoperi adevăruri care au

fost șterse din minte și, de asemenea, le va descoperi adevăruri în întregime noi” (FCE 473).

Aceasta era ținta mișcării advente, și doar așa putea fi păstrat sănătos spiritul adventist. Din păcate, Ziua Cincizecimii lăsase “ascunse și neînțelese” adevăruri mari, iar acestea erau esențiale pentru ziua ispășirii, ploaia târzie și marea strigare.

În timp ce inima firească a mișcării advente investea puternic în propovăduirea adevărului prezent, spiritul adventist era tot mai înfometat de lipsa luminii crescânde a slavei lui Dumnezeu. În timp ce efectele lucrării misionare produceau delicii supreme, spiritul adventist era invadat de virusul letal al mulțumirii de sine. Mișcarea se dezvolta numeric, dar stagna în misiunea ei majoră, care consta în descoperirea adevărilor rămase “ascunse și neînțelese” din Ziua Cincizecimii. Mișcarea adventă era infectată de virusul periculos al laodiceanismului, iar epidemia se întindea în corpul mondial.

În fața acestui pericol major, Dumnezeu nu S-a mulțumit cu simple avertizări transmise prin serva Sa, ci a intervenit cu măsuri drastice. El a trimis în 1888, când epidemia era în fazele ei incipiente, doi soli “cu acreditare divină,” iar solia lor era o provocare clară și directă către întoarcerea la spiritul autentic adventist, la cercetarea și descoperirea unor noi raze de lumină. Mișcarea risca să se transforme în Biserică, și astfel să se baricadeze în spatele dogmelor și tradițiilor. Salvarea ei? Înaintarea în slava crescândă a soliei îngerului al treilea.

Conducerea bisericii ajunsese în fața ultimei răspântii înainte de evenimentele finale. Va accepta provocarea lui Dumnezeu, mulțumindu-se cu rolul modest dar glorios de profet al Domnului, descoperitor de lumină? Sau se va lăsa ispitită să devină o biserică puternică numeric, în încercarea de a stabili împărăția lui Dumnezeu pe acest pământ?

Istoria este tristă, iar Minneapolis 1888 a confirmat avertizarea că atunci când va fi trimisă, lumina nu va fi recunoscută, iar frații “vor dori să restrângă lucrarea spre a o potrivi ideilor lor înguste.” Duhul lui Dumnezeu a fost insultat, Hristos a fost din nou răstignit în persoana solilor Săi, iar mana, rămasă neculeasă pe câmp, s-a stricat. Lumina a fost retrasă, iar virusul laodicean a explodat în voie, lăsând pe îngerul bisericii în confuzie totală – lipsit de credința lui Hristos, fără haina neprihănită și orb la nevoile reale ale cauzei lui Dumnezeu, dar măgulindu-se că el știe ce face.

Slujitoarea Domnului a fost obligată să mărturisească, plină de resemnare: „După întâlnirea de la Minneapolis, am văzut starea bisericii Laodicea ca niciodată mai înainte” (The EGW 1888 Materials, 695).

Ea afirmase fără echivoc: „Solia dată nouă de frații A.T. Jones și E.J. Waggoner este solia lui Dumnezeu către biserică Laodicea” (p. 1052). Dorește cineva dovezi mai clare decât acestea?

Înainte de 1888, Domnul avertizase: “Cei care s-au încrezut în intelect, geniu sau talent, nu vor sta atunci în fruntea poporului. Ei nu au ținut pasul cu lumina. Cei care s-au dovedit necredincioși nu vor fi atunci în fruntea turmei. În ultima lucrare solemnă, doar puțini oameni de seamă vor fi angajați” (5T 80). Observați? „Ei nu au ținut pasul cu lumina.”

Refuzul recunoașterii și primirii luminii despre neprihănirea lui Hristos în 1888 a expus biserica acestei înrobitoare epidemii de laodiceanism. Iar cauza a fost corect și insistent explicată, ca să nu existe dubii: O puternică indispoziție de a înainta în descoperirea luminii soliei îngerului al treilea. Nu era vorba de lipsă de pregătire școlară, de lipsă de fonduri sau de neimplicare în lucrare. Totul se reducea la refuzul de a primi lumină nouă. Ascultați:

“Diavolul și-a aruncat mantaua întunecoasă peste popor, când noi avem nevoie de lumină, lumină fraților, lumină prețioasă de la tronul lui Dumnezeu... El poate să vă descopere prețioasa Sa lumină... Pentru Numele lui Hristos, vă rog să priviți greșeala iudeilor; căci Hristos spunea: ‘Lumina a venit, iar voi alegeți întunericul în locul luminii’ (Ioan 3,19). Acest lucru se poate face exact când strălucește lumina mai tare” (Ms 10, 1890).

“De ce nu ascultați cuvintele lui Hristos care vă sunt prezentate? De ce alegeți întunericul? Ei se tem tare mult să recunoască o nouă rază de lumină” (Ms 4, 1890).

“Atunci când poporul lui Dumnezeu crește în har, vor obține permanent o și mai clară înțelegere a Cuvântului Său. Ei vor descoperi lumină nouă și frumusețe în adevărurile lui sacre. Acest lucru a fost adevărat în istoria bisericii din toate secolele, și așa va fi până la sfârșit” (5T 703).

“Când bisericii i se prezintă lumină nouă, este periculos să vă închideți față de ea. Refuzul de a o asculta, deoarece aveți prejudecăți împotriva soliei sau solilor, nu vă va scuza în fața lui Dumnezeu. Condamnând ce nu ați auzit sau nu înțelegeți nu vă va înălța în ochii celor care sunt cinstiți în investigarea adevărului. Iar a vorbi de rău pe cei pe care Dumnezeu i-a trimis cu solia adevărului, este prostie și nebunie” (Testimonies to Sabbath-School Work, 60).

“Lumină, lumină prețioasă vine din cer, iar ei se aliniază împotriva ei. Ce va urma? Ei vor accepta solii pe care nu le-a trimis Dumnezeu, devenind astfel și mai periculoși pentru cauza lui Dumnezeu, deoarece așează standarde false” (STest. A01B8, 12).

“Nici pentru o clipă nu va trebui să credem că nu mai există lumină nouă și adevăr pentru noi ca popor. Suntem în pericolul de a deveni indiferenți, pierzând astfel puterea sfințitoare a adevărului, amăgindu-ne cu gândul: ‘Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic’ (Apocalips 3,17). Deși trebuie să ținem tare la adevărurile pe care le-am primit până acum, nu trebuie să privim cu suspiciune lumina nouă pe care ne-o trimite Dumnezeu” (GW 92).

“Există putere pentru acest popor. Eu știu sigur. Dumnezeu mi-a descoperit acest lucru de mulți ani, iar acum a sosit timpul. Vreau să știu dacă... vom accepta mai multă lumină și mai multă cunoștință” (Ms 56, 1890).

“Cu dragoste și cu teamă spun celor în fața cărora stau astăzi [delegații la sesiunea Conferinței Generale din 1890] că există multă lumină pentru noi, și că odată cu primirea acestei lumini vor veni mari binecuvântări. Când văd pe frații mei plini de mânie împotriva solilor și soliei lui Dumnezeu, mă gândesc la scenele asemănătoare din viața lui Hristos și a reformatorilor. Primirea care s-a făcut servilor Domnului în secolele trecute este la fel cu cea care se face astăzi celor prin care trimite Dumnezeu raze prețioase de lumină. Conducătorii de astăzi ai poporului merg pe același drum pe care au mers iudeii. Ei critică și aduc

obiecțiune după obiecțiune, refuzând să recunoască dovezile, tratând lumina trimisă lor tot așa cum au tratat iudeii lumina pe care le-a adus-o Hristos” (Ms 36, 1890).

Acestea sunt acuzații de o gravitate extremă, și ar trebui să fim complet rupți de realitate spre a le ignora. Cauza lui Dumnezeu este în pericol mortal, iar biserica rămășiței este paralizată în formalism tocmai acum, când urmează să devină lumina neamurilor în cel mai profund sens. Toate resursele ei sunt epuizate spre a face față epidemiei. Trupul este afectat “din tălpi până în creștet” de laodiceanism, iar boala trece rapid la toți cei cu care venim în contact. De peste o sută de ani trăim această maladie, și niciunul dintre cei care au trecut prin apa botezului nostru nu a scăpat neinfecat de laodiceanism. Se pare că îngerul bisericii posedă cea mai periculoasă tulpină a virusului, iar forța lui de infestare își are originea în 1888:

“Prejudecățile și opiniile care au predominat la Minneapolis n-au dispărut nicidecum; semințele semănate acolo sunt gata să răsară la viață și să dea o recoltă bogată. Vârfurile au fost tăiate, dar rădăcinile nu au fost niciodată smulse, iar ele continuă să otrăvească judecata, să pervertească percepția și să orbească înțelegerea celor care vin în contact cu solia și solii” (TM 467).

Tulpina aceasta cu originea la Minneapolis, care s-a așezat între lumina trimisă din cer și popor, va trebui smulsă cât mai curând posibil. Altfel, spiritul adventist va fi sufocat, iar Dumnezeu va trebui să găsească alte căi de a ajuta pe copiii Săi din Babilon.

Cine își asumă un astfel de risc?